

HARRIS EN DE DINOMAFFIA

Petra van Rijssen

Petra van Rijssen

HARRIS EN DE DINOMAFFIA

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vormgeving omslag: Marieke Oele
Illustratie omslag en schutbladen: Senne Trip
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout
Auteursfoto © Jonathon Watkins

ISBN 9789026627668
ISBN 9789026627675 (e-book)
ISBN 9789026627682 (audiobook)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

© 2024 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Yes!’ Eindelijk, een vin! Ik zette mijn verrekijker op scherp. Niet trillen. De vin was maar heel even boven, maar wacht, een stukje gepolijste rug: een dwergvinvis. Ik wist het zeker. Ik bleef staren en bewoog mijn verrekijker langzaam heen en weer terwijl mijn ellebogen op mijn knieën drukten.

Opeens hoorde ik een zacht, kraaiachtig gekrijs. ‘Haaaarrrriiss!’

Ik keek om. Een schreeuwend stipje strompelde de heuvel op. ‘Harriiiiiss!’

Het stipje werd groter en de krassende stem luider. O nee! Dat was oma.

Ik deed nog even een *doublecheck* met mijn verrekijker. Ja hoor. Mijn rampzalige oma. Ze had me gevonden. Ik liet mijn kijker zakken. Ze liep best snel voor een oma. Het was een soort oma-op-sloffen-stipje dat snel groter werd terwijl ze zwaaiend omhoogklom.

‘Ha, Harris! Tijd voor *haggis*, Harris! Ha-ha-haggis. Het staat al op tafel.’ Haar stem was nu dichterbij, maar ze praatte zachter en glimlachte liefjes. Dat deed ze altijd als ze iets gemeens ging zeggen. Het was neplief.

Mijn nekharen stonden meteen rechtop. Als je niets over oma en haar haggis wist, dacht je vast dat ze brownies of zo had gebakken.

Ze was bijna boven. Haar grijze haar stond alle kanten op, alsof haar krullen zich van haar hoofd wilden losrukken. Dat wilde ik ook wel – even helemaal vrij zijn. Vooral van oma.

Oma zwaaide fanatiek heen en weer met haar vergroeide hand. Met haar goede hand hield ze haar roodwit geblokte schort in een prop. Zo kon ze harder de heuvel op lopen – ze was er nu bijna. Snel veegde ik wat boterhamkorstjes van mijn schoot. Ze glipten door de scheuren in mijn spijkerbroek en schuurden tegen mijn benen. Ik viste een stukje kaas van mijn mouw en gooide het onopvallend in het hoge gras. Als oma doorhad dat ik al gegeten had, ging ze vast weer tegen me tekeer: ‘Ik doe zóveel moeite voor jullie warme lunch en dan ga jij eigenwijs een boterham eten.’ Ik hoorde haar stem al in mijn oren galmen. Ze kookt elke week een paar keer haggis, een soort worst met restjes schapenhart, -lever en -longen. Die krijgt ze gratis van de boerderij. Zó vies! Oma stopt er naast afvalvlees ook stapels slijmerige uitjes in. Brr. Ik voelde mijn ingewanden omhoogkomen toen ik aan de glibberige bruine worstjes dacht. Snel stond ik op.

Oma stond inmiddels naast me. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en boog zich voorover. Ze pakte het stukje salami dat op mijn bergschoen balanceerde en hield het met haar kromme vingers en gescheurde nagels voor

mijn gezicht. ‘Hmm, Harris. Wat zie ik? Heb je nou alweer een boterham van je arme vader afgetroggeld?’ Snuivend schudde ze haar hoofd. ‘Je vader is een softie en jij bent soms een schoffie.’

Nou zeg...

Ze gaf me een por. ‘Kom op, jongen. De lunch staat op tafel. Je eet nog maar mooi een bordje mee. Dat zal je leren.’ Ze draaide zich om en beende met haar schort weer in een prop de heuvel af.

Ik sprong haar achterna, maar struikelde bijna over mijn eigen benen. Die zijn bijna net zo lang als de rest van mijn lijf. Handig voor hardlopen, maar verder zijn het zwiepende ondingen.

Onderweg stopte ik even om te kijken of de vin er nog was. Dwergvinvissen zag je niet elke dag. Ik pakte mijn kijker en speurde over de gladde, blauwe zee. Ja, daar bewoog iets! Maar het was anders dan wat ik eerder had gezien. Geen vinvis, dacht ik. De vin kwam omhoog en een glimmend grijs lijf sprong op uit de oceaan. Een dolfijn! En nog eentje, twee zelfs. Mijn hart klopte vrolijk tegen mijn ribben aan – zo mooi, zo snel, zo gestroomlijnd zijn die dieren. Bijna net zo cool als de dinofossielen op ons eiland.

‘Hé, Harris. Doorlopen. Het eten wordt koud.’ Oma had zich omgedraaid en riep hard en boos mijn kant op. Pff!

Ik sprong over de laatste graspol heen de weg op en holde oma achterna. Net voor het paadje naar onze

caravan had ik haar ingehaald, dankzij mijn ‘Grote Vriendelijke Reus’-benen – zo noemde mijn vader ze – die nu toch wel handig bleken.

Pap was er gelukkig bijna altijd met eten. Als hij niet voor de boer werkte, sleutelde hij aan de fietsen die hij verhuurt.

Ik zag hem al op het erf staan, met zijn gereedschapskist op de grond. Sinds vorige zomer heeft hij een schuurtje vol fietsen – ook elektrische – voor de toeristen.

Hij gooide zijn fietspomp op het gras en riep vrolijk: ‘Hé, Harris. Kom, we gaan eten.’

Terwijl hij de rammeldeur van onze caravan openhield, stapte ik naar binnen. Pap knikte knipogend naar de gedekte tafel met boter, crackers en een dampende griezelsworst op elk bordje. Mijn maag kromp in elkaar en ik hield mijn neus dicht.

Oma keek me aan. ‘Harris, zitten. Zijn je handen schoon?’ Haar ogen inspecteerden mijn modderige broek en T-shirt.

‘Eh... Ik ga ze nog wel even wassen.’

Ik sprong snel de caravan uit – even aan de *horrible* haggislucht ontsnappen.

Ons toilet stond tien meter bij de caravan vandaan. Het was een houten huisje dat pap getimmerd had. Best gezellig en ook lekker groot, met een wastafel en douche, maar ’s nachts en in de winter was deze oplossing een ramp. Dan was de wc-bril bevroren en

kwam er ijswater uit het kraantje.

Oma sliep in de kleine oranje herdershut achter ons huisje. Ik woonde mijn hele leven al in deze caravan. Pap en mam hadden vroeger gespaard voor een echt huis, had pap weleens gezegd. Dat leek me best leuk, maar hier was het wel knus, met twee slaapkamertjes, een eethoek en een piepklein keukentje. Mijn huiswerk deed ik aan het mini-bureautje dat onder mijn hoogslaper stond. Pap had een kamertje met een tweepersoonsbed. Hij wachtte nog elke dag op mam. Ik stiekem ook. Zou ze terugkomen?

Wanneer ik kon, klom ik de heuvel op. Dan scande ik met mijn kijker het hele schiereiland. Tegen pap zei ik altijd dat ik dolfijnen en zeevogels ging kijken. Dat was waar, maar ik keek vooral ook naar alle auto's. Telkens als ik een groene zag, maakte mijn hart een heel kort dansje. Dom natuurlijk, maar ik kon er niets aan doen. Mam heeft een oude groene kever met oranje stickers, maar die heb ik al twee jaar niet gespot, sinds ze Skye opeens verliet en naar Italië vertrok.

Terwijl ik mijn handen waste, dacht ik aan mam. Waarom had ze ons zo laten zitten, met oma? Oma die de caravan niet schoonhield, terwijl ze dat wel beloofd had, en mijn vader en mij de wc liet boenen. Oma die zou koken en alleen maar slijmworstjes, uiensoep en klontjespap maakte. Oma die ooit beloofde leuke dingen met ons te doen, maar geen zin had in spelletjes of koekjes bakken. Oma was echt niet aardig; ze was superstreng. Van haar mocht ik in het donker niet eens het erf af. In december was de zon om drie uur al verdwenen, dus stoorde ik me niet aan die bizarre regel. Dikke pech voor oma. Ik ga bijna elke dag na school even vogels luisteren. Pap vindt het best. Pap vindt alles prima, behalve dan dat mam vertrok. Dat vindt ook hij verschrikkelijk. Pap kan van alles en dat is stoer: fietsen repareren, hooi maken, schapen helpen als er lammetjes geboren moeten worden. Alleen mam terughalen is helaas nog niet gelukt. Maar we gaan over ruim twee maanden naar Italië, op moederzoektocht. Dan hebben we genoeg gespaard. Mijn vader zegt niet veel en zeker niet over mam, maar ik zie het meteen als hij gehuild heeft omdat ze weg is. In de

wasmachine in het berghok liggen elke week wel een paar snotzakdoeken.

Sinds mam weg is, hebben we niets meer van haar gehoord. Nou ja, bijna niets. Ze heeft ons drie brieven gestuurd en die hebben we wel vijftig keer gelezen. Terwijl ik mijn handen droogde, flitsten de woorden uit haar eerste brief weer door mijn hoofd. Ik fluisterde de woorden mee:

Mijn liefste Magnus en mijn darling Harris,

*Ik ben veilig in (het trieste) Triëst aangekomen.
Wat een rotreis! Het regende de hele tijd, vier
dagen lang, en ik heb de hele reis gebuild. Mijn
T-shirts kon ik uitwringen. Ik mis jullie zo!
Maar ik móést naar het huis van oma Nonna.
Ze is ziek, maar er is ook iets anders aan de
ha...*

Ik stopte en dacht aan de rest van de zin die uit gevlekte inkt bestond. Helaas kon ik die niet ontcijferen. Ik citeerde verder:

*Ik kan nog niet alles uitleggen, maar ik bel jullie
als ik...*

Ook hier was het nat, net als de regel waarin stond dat oom Luca iets gedaan had of zo. De laatste regel luidde:

*Ik kom terug zodra het kan. Heeeeel veel liefs,
Camila/mama. Xx*

Telkens als ik aan de woorden ‘moest naar het huis van oma Nonna’ dacht, ging mijn hart tekeer. Was Italië mams echte thuis? Was ze Schotland zat geweest? Ze had een hekel aan de eenzaamheid en de vrieskou in de korte winterdagen. Ook was ze allergisch voor oma’s gezeur. Toch hield ze van ons, dat wist ik zeker. Oma Nonna was ziek, maar volgens mij – en de brief – was er meer aan de hand. Waarom waren die belangrijke zinnen nou net weg? En waarom wilde de politie ons niet helpen? We hadden nog zo ons best gedaan en zelfs naar Scotland Yard gebeld in Londen.

Opeens werd er op de deur gebonkt: ‘Harris? Zit je aan de bril geplakt?’ Het was pap.

Harris is dol op zijn Schotse eiland Skye. Hij woont er in een caravan op een rots boven zee, omringd door reuzenhaaien en zeevogels. Minder geslaagd is oma, die bijna elke dag dezelfde vieze *haggis* kookt. En Harris mist zijn moeder, die alweer twee jaar in Italië zit voor dinosaurusonderzoek. Als Harris op een nacht ziet hoe leden van de Italiaanse maffia een uniek fossiel van het eiland stelen, komt hij in actie. Samen met de avontuurlijke Summer gaat hij op pad om de dinodieven te stoppen. Lukt het hen om het fossiel te redden? En komt zijn moeder ooit weer terug?

Met een heleboel extra info en leuke weetjes over dino's en fossielen!

NUR 283

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789026 627668